

PRIČE IZ ŽIVOTA NOVIH AMERIČKIH MUSLIMANA (II)

Imtaz Ahmad

U ime Allaha Milostivog Samilosnog

Imam Siraj Wahaj

Muslimanska studentska asocijacija (MSA) je nekad bila krovna organizacija muslimana koji su živjeli u Americi i Kanadi. Veliki broj tih studenata je dobio američko državljanstvo, čime je ta država postala njihova buduća domovina. Kao posljedica toga, pojavila se nova organizacija, Islamska zajednica Sjeverne Amerike (ISNA). Zadatak nove organizacije je bio da bude krovna institucija putem koje će ovi novi građani rješavati svoje probleme i potrebe.

Siraj Wahaj i ja smo imali čast da budemo članovi Medžlis-šure i Izvršnog odbora MSA-a. Ove funkcije smo nastavili obavljati i u prvoj Medžlis-šuri i Izvršnom odboru ISNA-e. Često smo se sretali u sjedištu ISNA-e u Indijani. Naši sastanci su bili vrlo dugi i zamarajući. Gotovo da nismo imali prilike jedni sa drugima slobodno razgovarati. Dnevni red je uvijek bio predug. Samo je nekoliko članova imalo priliku da izrazi svoje mišljenje o nekom pitanju. Tu sam primijetio postojanje neke vrste vakuuma među

ovim muslimanskim liderima. Na svu sreću, ja sam napokon, na jednom odmoru za ručak koji smo imali za vrijeme jednog od sastanaka Izvršnog odbora ISNA-e, dobio priliku da budem nasamo sa bratom Sirajem Wahajom. Interesirao me njegov prelazak na islam. On mi je rado ispričao svoju priču o tome.

«Bio sam član takozvanog Crnačko-muslimanskog pokreta, koji se, u vjerovanju i prakticiranju, znatno razlikuje od tradicionalnog islama. ISNA je održavala ljetni kamp trening za socijalne radnike. I ja sam prisustvovao. Program je započeo učenjem Kur'ana Časnog. Učać je bio mlađi brat iz Sudana. U to vrijeme nisam razumijevao arapski, ali je Kur'an duboko uticao na mene. Počeo sam glasno plakati. Što sam više slušao, sve više su mi suze udarale na oči, slivajući mi se niz lice na odjeću. Nisam mogao razumjeti ni riječ arapskog, ali sam sam sebi rekao: 'Ovo izgleda tako stvarno'. Ubrzo sam postao tradicionalni sunitski musliman.»

Brat Siraj je nevjerojatno brzo savladao arapski jezik i počeo učiti Kur'an i čitirati hadise. Postao je imam džamije *Takva* u New Yorku. Njegove hutbe su bile posebno dirljive. Samo Uzvišeni zna broj žena i muškaraca koji su preko njega

Bilješka prevodioca

Knjiga *Priče iz života novih američkih muslimana* je pisana perom čovjeka koji je bio svjedok događaja i prijatelj ličnosti o kojima piše.

On jednostavnim jezikom otvara vrata u nepoznat svijet kompleksnog američkog društva; svijet novih američkih muslimana. Svojom nepristranošću i objektivnošću on iznosi sve pozitivne i ohrabrujuće činjenice kad je ova rastuća populacija u pitanju. Ali, u isto vrijeme, on ne zanemaruje probleme sa kojima se susreću gotovo svi islamski konvertiti, čime nam kompletira sliku o stanju naše američke braće, koji su, i pored velike geografske udaljenosti i kulturne posebnosti, dio našeg ummeta.

primili islam. Muslimanska zajednica oko njegove džamije je postajala sve veća i veća. Prerastao je u pravoga vođu muslimana toga područja.

Jednom prilikom sam ga upitao šta misli o aktivnostima ISNA-e i njoj sličnih organizacija. Odgovorio mi je: "Svi smo mi veoma lijeni i zato su naši rezultati minimalni. Naprimjer, dok sam bio član Crnačko-muslimanskog pokreta, morao sam prodavati velike količine novina koje su izdavali. Znao sam stajati i po nekoliko sati kako bih prodao sve novine koje sam dobio. Noge su mi se tresle od umora. Iako sam bio vrlo mlad, trpio sam sve te napore. Mi danas mnogo pričamo, ali gotovo ništa ne radimo". Nije mi u toj pauzi za ručak ostalo više vremena da mu postavim još koje pitanje.

Njegova džamija je smještena u unutrašnjosti New Yorka, gdje se droga dila noć i dan. Dileri drogom su bili vrlo bogati i opasni. Udaljavanje droge iz njegove četvrti je bio rizičan i nimalo lahak posao. Dileri su bili spremni ubiti svakoga ko bi im se pokušao miješati u posao. Zato su carevali područjem u kome je bila džamija *Takva*. Imamu Siraju se to nikako nije sviđalo. Prvo je prikupio rijetke informacije o dilerima i lancima droge od nekih novih muslimana koji su prije primanja islama dilali drogu. Zatim je skupio nekoliko stotina muslimana iz svoje zajednice i, jednog po jednog, počeo obilaziti *lordove droge*. Rekao im je: "Imate do sutra da se udaljite od naše zajednice ili ćemo vas se mi riješiti". Nisu bili rijetki oni koji su im odgovarali pitanjem: "Zašto nam uskraćujete ono od čega živimo?" Brat Siraj je svima odgovarao da nema mjesta za drogu u društvu u kome žive muslimani.

Sljedećeg dana je imam Siraj ponovio svoju misiju sa svojim sljedbenicima. Svi *lordovi droge* su odlučili da se drže podalje od toga dijela grada. Na ovaj način je, u radijusu od nekih pet milja, okolina džamije *Takva* bila očišćena od dilera droge. Američka vlada je bila zadivljena. Ovi ljudi su uspjeli postići ono što oni nisu mogli trošeći neshvatljivo velike iznose novca, koristeći različite taktike i visoko osposobljeno osoblje. Brata Siraja je, zbog nesvakidašnjeg podviga, intervjuirala nacionalna televizija. Novinar ga je upitao: "Kako ste i zašto to uradili?" Siraj je odgovorio: "Islam i trgovina drogom ne

mogu ići zajedno. Islam ne može tolerirati to da siromašne mase uništavaju i iskorištavaju dileri droge. Iskrenost i jaka volja su nam pomogli da potignemo ovaj plemeniti cilj".

Siraj danas blisko saraduje sa ostalim muslimanskim zajednicama u Americi i Kanadi. Posebno je uspješan u radu sa omladinom i prikupljanju sredstava za islamske škole i džamije. Redovno ga viđaju sa otvorenom knjigom hadisa ili Kur'anom u rukama, čak i na aerodromu. Njegov ugled je već poprimio internacionalne razmjere. Za vrijeme moje posljednje posjete Mekki, imao sam priliku sresti neke američke muslimane. Pitao sam ih ko je još sa njima. Rekli su mi da je i imam Siraj sa njima i da ga traže odgovorni u Haremu kako bi prisustvovao mijenjanju plašta kojim je prekrivena Ka'ba.

Posljednji put sam imama Siraja čuo da govori na godišnjem skupu ISNA-e u Chichagu. Bilo je to vrijeme predsjedničke predizborne kampanje u SAD-u. George Bush, Bill Clinton i Ross Perro su jedan na drugog bacali onoliko prljavštine koliko je zakon dozvoljavao. Muslimani koji žive u Americi su očekivali da im se dâ kakav znak kad je u pitanju glasanje na predstojećim izborima. Bila bi visoko cijenjena bilo kakva sugestija nekog lokalnog muslimanskog vođe kao što je imam Siraj Wahaj. Siraj je počeo ovim riječima: "Sinoć sam čitao Kur'an. Iznenadio sam se kad sam vidio da on govori o Georgeu Bushu. Da, dobro ste me čuli; sinoć sam u Kur'anu čitao o George Bushu. Ustvari, čitao sam i o Biliju Clintonu. Obojica su spomenuti na istome mjestu. I Ross Perro je spomenut. Nisam morao mnogo čitati s obzirom na to da su sva trojica spomenuti na samome početku. Sigurno se pitate gdje. Reći ću vam: To je u drugoj suri. Štaviše, reći ću vam i ajet". A onda je proučio riječi Uzvišenog: "Gluhi, nijemi i slijepi su, nikako da se osvijeste" (prijevod značenja Kur'ana, sura El-Bekara, 18. ajet). Onda je dodao: "Njihove uši ne mogu čuti istinu, njihovi jezici nisu spremni govoriti istinu, njihove oči ne mogu vidjeti istinu. Kako se, onda, od njih može nešto očekivati?"

Imam Siraj je imao svoj, poseban stil. O njemu treba biti napisana posebna knjiga. Nadam da će neko to i učiniti.

Suzan

Suzan je bila udata za Abdulkadira, muslimana iz Burme koji je živio u Marylandu. On je radio kao menadžer u tvornici koja je proizvodila obuću i redovno je nedjeljom prisustvovao namazima u džamiji. Jednom prilikom mi se požalio: "Ja sam oženjen kršćankom i sa njom imam dvije kćerke bliznakinje. Kako vrijeme prolazi, sve više me strah za njihovu budućnost. Uradio sam sve što je u mojoj moći kako bih svoju ženu doveo u ovu džamiju. Međutim, ona to energično odbija. Šta da radim?» Predložio sam mu da zajedno dođu kod nas na ručak. Nadao sam se da će se, nakon susreta sa mojom ženom, početi osjećati drukčije. Ovaj pristup je davao rezultate. Suzan je počela navraćati u džamiju i čak prisustvovala predavanjima iz tefsira.

Nekoliko sedmica je proteklo u najboljem redu. Jedne nedjelje, dok sam držao predavanje, ostavio sam prostora za pitanja. Suzan je postavila pitanje. Na njeno pitanje je jedan od prisutnih odgovorio prije nego sam ja imao priliku išta kazati. Na moje iznenađenje, ona je počela plakati. Svi smo bili zbunjeni. Abdulkadir ju je izveo iz džamije i odvezao kući. Kasnije sam sreo Abdulkadira i pitao ga o razlozima koji su naveli Suzan na plač. Odgovorio mi je: "Suzan ne želi više dolaziti u džamiju. Ona tvrdi da je njeno pitanje zasmetalo čovjeku koji joj je odgovorio s ozbiljnim izrazom na licu. Ona ne želi nikome smetati". Bio sam siguran da taj čovjek nije bio ljut zbog njezinoga pitanja. On je imao takvo lice. Rekao sam Abdulkadiru: "Molim te, pokušaj svojoj supruzi objasniti na lijep način da većina ljudi iz Indije i Pakistana prirodno imaju ozbiljno lice. To se može vidjeti na svakom aerodromu, autobuskoj stanici ili tržnici. To je nedostatak naše kulture". Suzan je postepeno prihvatila ovo objašnjenje i, nakon nekoliko mjeseci, ponovo je počela dolaziti u džamiju.

Svake sedmice je učila sve više o islamu. Posebno je smatrala da je serija pitanja i odgovora bila vrlo korisna u razumijevanju islama i njegovih vrijednosti. Uz to, uspjela se sprijateljiti sa velikim brojem žena koje su dolazile u džamiju i koje su je, sve do jedne,

podržavale i postovale. Zavoljela je ovaj novi način života i željela preći na islam. Imao sam čast da je preda mnom izgovorila šehadet, čime je postala muslimanka i naša sestra. Toga dana sam ih ponovo vjenčao; ovaj put na islamski način.

Suzan je uživala u novome načinu života u okrilju islama. Dok sam ih vjenčavao, objasnio sam im da islam traži od čovjeka da ženi dâ mehr, koji je njeno osobno vlasništvo i njime muž ne može upravljati. Ovo je dodatno zadivilo Suzan. Bila je zadivljena time kako islam štiti ženina prava. To je samo pojačalo njezino vjerovanje.

Bilo bi zanimljivo spomenuti sličnu situaciju u istoj američkoj državi, samo nekoliko godina ranije. Kao imam dzamije *Tewhid*, bio sam zadužen za islamsko sklapanje brakova u toj državi. Dok sam obavljao tu dužnost, dosao mi je mladi bračni par i tražio da ih vjenčam. Pojasnio sam im prava i dužnosti muškarca i žene u islamskom braku, a zatim propise mehra. Zatim sam ih upitao ima neko pitanje koje bi voljeli postaviti prije nego što stupe u brak. Djevojka je odgovorila da nema, a mladić je rekao: "Imam veoma bitno pitanje. Razumijem da sam dužan da joj dam mehr koji postaje samo njeno vlasništvo. Zar i ona ne bi trebala meni dati mehr?" Pojasnio sam im da je islamom mehr propisan samo ženama. On je bio time bio veoma iznenađen. Njegova supruga je, kao i Suzan, bila zadivljena time kako islam sa dostojanstvom i počašću gleda na ženu, a ovaj razgovor učinio veselom.

Suzan je, nakon primanja islama, odlučila da njeno novo ime bude Saida, s obzirom da je vrlo blaga i ljubazna prema svima. Islam je prihvatila sa potpunim znanjem, iskreno i iz punog ubjedenja. Bez straha od negodovanja i osporavanja komšija, ali i društva uopće, ona je odmah počela sa prakticiranjem islamskog načina odijevanja. Njene kćerke su pohađale osnovnu školu i ona je od njih tražila da oblače islamsku odjeću, iako je znala da će ih ismijavati druga djeca. Pokušao sam joj objasniti da njezine djevojčice nisu obavezne da se odijevaju na taj način, posebno u ovakvim okolnostima. Međutim, Saida je insistirala na tome da se njene kćerke od malih nogu navikavaju na islamski način života. Bilo ju je prelijepo vidjeti

sa kćerkicama odjevenim u islamsku nošnju kako kupuju u kakvom šoping-centru ili na bilo kom drugom javnom mjestu. To je bio njezin nivo vjerovanja koji je uspjela dostići. Njezin muž se često smijao sam sebi govoreći da mi, u islamu rođeni muslimani, shvatamo islam krajnje neozbiljno i da nam je dosljednost krajnje obična.

Abdulkadir i Saida i dalje žive ugodnim i mirnim bračnim životom.

Abdullah

Abdullah je bio mladić koji je imao samo srednju školu. Nekoliko godina je služio u američkoj vojsci kao aktivni vojnik. Tu je savladao neke osnovne tehničke vještine. To znanje mu je pomoglo da zarađuje popravljajući fotokopir i faks-uređaje. Posebno je zanimljiv njegov prelazak na islam.

Za vrijeme Zaljevskog rata između savezničkih snaga i iračke vojske, bio je raspoređen da služi u Saudijskoj Arabiji. Jednom prilikom je kupovao na saudijskoj tržnici i, kad se već bio dogovorio oko cijene i htio platiti, sa obližnje džamije se začuo ezan. Trgovac je rekao: "To je to!" i nije htio trgovati nakon ezana, nego je žurno zatvorio svoju trgovinu i uputio se ka džamiji. Ovaj događaj je iznenadio i začudio Abdullaha. Zašto je ovaj čovjek odbio uzeti novac kad je postojao obostrani dogovor o cijeni? Abdullah nikad nije sreo nekoga ko je bio spreman odbiti novac. Obično ljudi u biznisu, na ovaj ili onaj način, trče za novcem. Kakva je, onda, osoba ovaj trgovac? Kakva je to vjera koja je imala takav prioritet u očima tog čovjeka?

Abdullah je bio sklon istraživanju, tako da je odlučio saznati više o toj vjeri. Čitao je sve više o islamu sve dok se, po povratku u Ameriku, nije odlučio primiti islam. U New Yorku je imao nekoliko dobrih učitelja, od kojih je stekao osnovnu islamsku naobrazbu, u koju se ubraja i učenje Kur'ana. Abdullah je postao vrlo striktan kad je u pitanju prakticiranje islama. Upoznali smo se tek nakon što se doselio u Detroit. Našao je stan nedaleko od centra *Tewhid* da bi mogao obavljati većinu namaza u džamiji.

U to vrijeme sam na dobrovoljnim osnovama upravljao tom džamijom. Upravljanje islamskom

organizacijom nije nimalo jednostavno. Mnogo toga što se dogodilo između mene i brata Abdullaha proizvelo je prolazne probleme među nama. Obojica smo željeli dobro, ali svako na svoj način. Vremenom su te razlike u potpunosti nestale. Bilo je to veliko iskušenje strpljenja kad imaš razmimoilaženja sa nekim sa kim se srećeš nekoliko puta na dan u Allahovoj kući. Spomenut ću neke od tih nesuglasica. S obzirom da je brat Abdullah bio redovan na svim namazima, poželio sam da sudjeluje u nekim od džamijskih aktivnosti.

Jednoga dana sam zatražio da prouči ezan. On je to prihvatio, ali je insistirao da to bude napolju i na glavnoj ulici. Upoznao sam ga sa time da se u nadležnim organima općine upravo vodi postupak za dobijanje dozvole o nesmetanom odvijanju aktivnosti u prostorijama u kojima je bila džamija. Uprava grada Detroita je o tome provodila javno saslušanje. Moje riječi ga nisu mogle ubijediti. Ponovo sam mu pokušao objasniti koliko imamo problema sa javnošću, upravom grada i odsjekom za urbanizam. Sjećam se da sam mu rekao: "Vi momci dođete ovdje, klanjate i odete, a da nemate nikakvu predstavu o tome kakve sve probleme mi imamo sa gradskom upravom. Mi u prakticiranju islama nekad moramo koristiti i mudrost. Zašto moramo dolaziti u sukob sa komšijama kad znamo da će to proizvesti više štete negoli koristi?" I nakon toga je Abdullah ostao pri svome stavu i ja sam, da mi Allah oprosti, morao zatražiti od nekog drugog da prouči ezan. Sjećam se da je u to vrijeme u SAD-u samo jedna džamija imala dozvolu za učenje ezana van prostorija. Ta džamija je u Dearbornu (Michigan) i za puštanje ezana putem pojačala imala dozvolu lokalnog suda jer su većinu stanovništva oko džamije činili muslimani.

Abdullah je poslije nekoliko dana od mene tražio da dozvolim njegovom gostu da spava u džamiji. Ja sam to odbio i pitao zašto ga ne odvede svojoj kući. Rekao je: "Zato što imam ženu". Rekao sam: "Dobro. Onda ću ga ja odvesti svojoj kući". "Ali, i ti imaš ženu", rekao je on. "To nije problem. Naći ću mu sobu. Ako to ne budem mogao, onda ću ga smjestiti u hotel i platiti", prokomentirao sam. Nije mu preostalo ništa drugo nego da se ljutito udalji. Stekao sam

dojam da je njemu bilo bitno samo bude po njegovom.

Iako se nerijetko žalio drugima na mene, ipak je klanjao džumu u džamiji u kojoj sam ja držao hutbe. Brat Abdullah je bio naučio dosta Kur'ana napamet i njegovo učenje je bilo posebno lijepo, pa sam mu predložio da svaki dan predvodi džemat na jaciji. On je volio svaku novu suru koju je naučio, tako da se trudio da je odmah prouči dok predvodi džemat. Zato što nove sure još uvijek nije bio dobro utvrdio, greške su bile česte. Ovo je mnogima smetalo. Odlučio sam porazgovarati sa njim o tome. Predložio sam mu da uči samo one sure koje je dobro savladao, a da nove sure može dan prije proučiti preda mnom nekoliko puta. Ovaj prijedlog mu se posebno svidio. Greške u njegovom učenju su u potpunosti nestale. Naš zajednički rad i suradnja su urodili plodom i čak su nam pomogli da se pomirimo.

Ubrzo je iskrsnuo novi problem sa bratom Abdullahom. Bilo je to učenje dugih sura i sure Ihlas na svakom rekatu. Njegovi namazi su bili dugi. Jacija je znala trajati i po dvadeset minuta. Džematlije nisu bile navikle na tako dug namaz. Osjećao sam se odgovornim da mu prenesem negodovanja džematlija. Odgovorio je bio da on želi obavljati namaz onako kako ga je obavljao jedan od ashaba Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. On je, navodno, učio suru Ihlas na svakom namazu. Ja sam mu rekao da se, koliko ja znam, sura Ihlas treba učiti samo na drugom rekatu. I dalje je ostao pri svome mišljenju i rekao mi da je pročitao hadis da se Ihlas treba učiti na oba rekata. Kasnije nikome nije pošlo za rukom da ga razuvjeri u tome da se na oba rekata trebaju učiti duge sure, a iza njih sura Ihlas.

Jednoga dana, između sabahskog sunneta i farza, vidio sam ga kako leži na svojoj desnoj strani, sa rukom ispod glave. Mислеći da mu je pozlilo, zabrinuo sam se. Pitao sam ga sta mu je. Odgovorio mi je da je to sunnet i da se Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tako odmarao u tom periodu. Abdullah se nikad nije ustručavao praktcirati ono što je naučio iz Kur'ana i sunneta.

Posebno je zadivljujući bio njegov porodični život. Njegova žena i njena sestra su primile

islam njegovim posredovanjem. Tako je bilo i sa velikim brojem njihovih rođaka. Imao je mnogo djece i svi su prelijepo učili Kur'an. Posebno se isticao njegov najstariji sin, koji je imao sedam godina i koji je pod očevim nadzorom naučio pozamašan dio Kur'ana Časnog. On ga je redovno dovodio da obavlja namaz u džematu, čak i na sabah-namaz. Nikada nisam imao priliku upoznati nekoga ko je bio spreman svaki dan dovoditi svoga sedmogodišnjeg sina na sabah-namaz. On od toga nije odustajao čak i za vrijeme najveće studeni, oluje ili snijega. Abdullah je sa svojim sinom ostajao poslije sabah-namaza da bi ga podučavao Kur'anu. Rezultat toga je da je islamsko znanje njegovog sina bilo na visokom nivou. Isto je bilo i sa njegovim ponašanjem i prakticiranjem islamskog učenja. Odlično je učio Kur'an, poput svog oca. Ponašao se poput kakvog tridesetogodišnjaka i bio je izvrstan primjer kako se imam džamije treba ponašati.

Kako je vrijeme prolazilo, brat Abdullah ne samo da je imao ključ od džamije već je počeo predvoditi sve namaze koji su se obavljali u džamiji. Ja sam mu ponudio da obavi džumu kao imam. On je to rado prihvatio. Hutba se svima svidjela, tako da je od tada počeo obavljati jednu džumu mjesečno u centru *Tewhid* u Detroitu i jednu u centru *Tewhid* u Farmington Hillsu, u Michiganu. Tu dužnost, koliko znam, volenterski obavlja veoma dobro već nekoliko godina. Dok sam boravio u centru *Tewhid*, dolazile su mi mnoge džematlije iz obje ove džamije i od mene tražili da brata Abdullaha postavim za stalnog imama i hatiba njihove džamije. Svima su se svidale njegove hutbe i njegovo učenje Kur'ana. Primjetno je da je redovno skupljano znatno više donacija u džamijama u kojima je Abdullah držao hutbu.

Jednoga jutra je Abdullah sa još jednim bratom ušao u džamiju. Sabah-namaz se bio završio i svi su otišli svojim kućama, samo sam se ja zadržao da bih proučio nešto iz Kur'ana. Nakon što su klanjali sabah-namaz, znajući da su došli sa hadža, izrazio sam im dobrodošlicu. Insistirao sam na tome da pođu sa mnom mojoj kući na doručak. Abdullah je odbio i rekao da još nije bio kod svoje kuće. Sa hadža je došao prvo u džamiju zato što je, kako mi je rekao, Poslanik, salallahu alejhi ve selem, imao običaj

da, kad dode sa puta, prije negoli ode kući, svratiti u džamiju. Pitam se koliko je nas u islamu rođenih muslimana spremno na ovako dosljedno slijeđenje onoga što naučimo.

Abdullah se vremenom promijenio i smijao se svome prijašnjem ponašanju. Bio je spreman prihvatiti varijacije u islamskom prakticiranju. Čak je počeo učiti ezan u unutrašnjosti džamije.

Nakon prve džume koju je klanjao kao imam, ja sam ga predstavio džematlijama. Tada sam rekao nešto o načinu na koji je on primio islam i o tome kako je njegov mali sin redovan na sabah-namaz. Njega je interesiralo to kakva je bila njegova hutba. Rekao sam mu da je bila odlična i da je završio u periodu koji je predviđen, što nije slučaj i sa ostalim hatibima. Nakon toga se tiho udaljio. Poslije jacie mi je prišao brat Hani i rekao da je Abdullah vrlo uznemiren time što sam ga hvalio u njegovom prisustvu i da je to zato što je on pročitao hadis da je to kao da si mu odsjekao vrat. Rekao sam mu da treba pogledati i druge hadise u kojima nas Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, podstiče na to da se zahvaljujemo i odajemo počast onima koji to zaslužuju. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, također je tražio da ne potcjenjujemo ništa što je dobro. Tome nas uči i Kur'an. Neki ljudi se, jednostavno, ograniče na jedan hadis i izvode iz njega vlastite zaključke, bez osvrta na njegovu vjerodostojnost, značenje ili postojanje drugih hadisa koji ga možda pojašnjavaju. Osim toga, ljudi se trebaju upoznati sa novim hatibom. Kad sam sve, idućeg dana, ovo rekao bratu Abdullahu, on je promijenio svoj stav i bio više nego zadovoljan mojim odgovorom. Kad sam ga, zbog novih džematlija, ponovo predstavio, rekao sam: "Nije da hvalim brata Abdullaha, ali mislim da je potrebno da kažem činjenice koje se tiču osobina vašeg novog hatiba". Kad sam završio, dodao sam da uvijek idu zajedno autoritet i odgovornost.

Brat Abdullah i brat Hani su me naslijedili u vođenju Centra i upravljanju džamijom. Oni taj posao obavljaju krajnje odgovorno. Kasnije je Abdullah počeo prisustvovati nastavi arapskog jezika koju je, u obližnjem koledžu, držao dr. Sheikh Ali Suleiman. Počeo je govoriti arapski i relativno dobro je ovladao i arapskom

gramatikom. Sve to mu pomaže da bolje savlada učenje Kur'ana i njegovo razumijevanje. Uz to, svakodnevno uči sve vise hadisa, drži hutbe i radi na vraćanju velikog broja zalutalih na Pravi put. Prosto je nevjerovatno šta sve može uraditi jedan čovjek koji ima samo srednju školu kad bude oplemenjen vjerom i jakim odlučnošću. Brat Abdullah je neplanirana posljedica Zaljevskog rata. Treba znati da je veoma veliki broj američkih vojnika koji su primili islam nakon kratkog kontakta koji su imali sa islamom u periodu svoga služenja u Perzijskom zaljevu.

Nastavit će se

Prijevod
Muhamed Jusić